

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta)

2014. gada 6. martā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Eiropas Savienības Pamattiesību harta — Savienības tiesību vispārējie principi — Savienības tiesību piemērošana — Savienības tiesību piemērošanas joma — Pietiekama saikne — Neesamība — Tiesas kompetences neesamība

Lieta C-206/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale amministrativo regionale per la Sicilia* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 14. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 18. aprīlī, tiesvedībā

Cruciano Siragusa

pret

Regione Sicilia – Soprintendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo.

TIESA (desmitā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs E. Juhāss [*E. Juhász*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*] (referents) un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *G. Palatiello, avvocato dello Stato*,
- Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. Bulterman* un *C. Schillemans*, pārstāves,
- Eiropas Komisijas vārdā – *L. Pignataro-Nolin* un *C. Zadra*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokātes uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 17. pantu un samērīguma principu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *C. Siragusa* k-gu un *Regione Sicilia – Soprintendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo* (Sicīlijas reģions – Palermo Kultūras un vides mantojuma direkcija) saistībā ar lēmumu atjaunot iepriekšējā stāvoklī *C. Siragusa* k-gam piederošos zemesgabalus.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 Iesniedzējtiesa paskaidro, ka zemes, uz kuras ir apgrūtinājums – ainavas aizsardzības zona, īpašnieks uz tās nevar veikt nekādus darbus bez kompetentās iestādes atļaujas.
- 4 2004. gada 22. janvāra Dekrētlikuma Nr. 42 (*Codice dei beni culturali e del paesaggio* [Kultūras mantojuma un ainavu kodekss], turpmāk tekstā – “Dekrētlikums Nr. 42/04”), tā redakcijā, kas piemērojama faktiem pamatlietā, 146. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts, ka ar likumu aizsargāta nekustamā īpašuma īpašnieks to nedrīkst iznīcināt, nedz arī veikt izmaiņas, kas rada kaitējumu aizsargājamu ainavu vērtībām. Pirms izmaiņu veikšanas īpašniekam ir jāsaņem iepriekšēja atļauja. Ja viņš veic izmaiņas, nelūdzot atļauju, iestāde var atļaut šīs izmaiņas ar atpakaļejošu spēku, ja veiktie darbi ir saderīgi ar aizsargātajām vērtībām saskaņā ar šī Dekrētlikuma 167. panta 4. un 5. punktu.
- 5 Dekrētlikuma Nr. 42/04 167. pantā ir precizētas tajā noteikto pienākumu neizpildes sekas. Tā 167. panta 4. punktā ir norādīts, ka kompetentā administratīvā iestāde pārbauda attiecīgo būvdarbu atbilstību ainavu aizsardzības normām šādos gadījumos:
“a) par būvdarbiem, kas veikti bez atļaujas vai atkāpjoties no tās un kuru laikā nav radusies jauna lietderīgā platība vai apjomi vai nav palielinātas likumīgi uzbūvētās platības vai apjomi”.
- 6 Pārkāpējam var uzlikt naudas sodu gadījumos, kad ar būvdarbiem nav radītas jaunas lietderīgās platības vai apjomi vai nav palielinātas likumīgi uzbūvētās platības vai apjomi un šāda iejaukšanās tiek atzīta par saderīgu ar ainavu aizsardzības normām.

Pamatlietas fakti un prejudiciālais jautājums

- 7 Prasītājam pamatlietā pieder zeme, uz kuras ir apgrūtinājums – ainavas aizsardzības zona. Uz šīs zemes viņš ir veicis iepriekš nesaskaņotas izmaiņas, par kurām viņš pēc tam lūdza *Comune di Trabia* [Trābijas pašvaldībai] izdot būvatļauju ar atpakaļejošu spēku, pirms tam saņemot iepriekšēju piekrišanu no *Soprintendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo*.
- 8 Šī iestāde 2011. gada 4. aprīlī izdeva rīkojumu, ar kuru viņam tika noteikts atjaunot teritoriju iepriekšējā stāvoklī, nojaucot visas bez atļaujas uzceltās būves 120 dienu laikā pēc šā rīkojuma saņemšanas. Tas bija pamatots ar faktu, ka par attiecīgajiem būvdarbiem nevar tikt veikts novērtējums par to atbilstību ainavu aizsardzības normām Dekrētlikuma Nr. 42/04 167. un 181. panta izpratnē, ja ar šiem būvdarbiem ir palielināts apjoms.
- 9 Prasītājs pamatlietā par iepriekš minēto rīkojumu cēla prasību iesniedzējtiesā.

- 10 Iesniedzējtiesa apgalvo, ka Savienības tiesībās ainavu aizsardzības joma nav ne autonoma, ne jēdzieniski atšķirīga no vides aizsardzības jomas, bet ir tās daļa. Šajā ziņā tā atsaucas uz:
- Konvencijas par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties [vērsties] tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem, kas Eiropas Kopienas vārdā apstiprināta ar Padomes 2005. gada 17. februāra Lēmumu 2005/370/EK (OV L 124, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Orhūsas konvencija”), 2. panta 3. punkta a) apakšpunktu;
  - Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Regulu (EK) Nr. 1367/2006 par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties [vērsties] tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV L 264, 13. lpp.);
  - Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Direktīvas 2003/4/EK par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un ar ko atceļ Padomes Direktīvu 90/313/EEK (OV L 41, 26. lpp.) 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu, un
  - Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra Direktīvas 2011/92/ES par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV 2012, L 26, 1. lpp.) 1. un 3. pantu.
- 11 Iesniedzējtiesa turklāt atgādina, ka vides jautājumi ietilpst Eiropas Savienības kompetencē saskaņā ar LES 3. panta 3. punktu un 21. panta 2. punkta f) apakšpunktu, kā arī saskaņā ar LESD 4. panta 2. punkta e) apakšpunktu, 11., 114. un 191. pantu.
- 12 Iesniedzējtiesa norāda, ka ainavu aizsardzības sistēmā privātajai darbībai uzliktās saistības obligāti nenozīmē pilnīgu būvniecības darbības aizliegumu. No tā varot secināt, ka ne visas būvniecības darbības, pat ja to rezultātā palielinās apjomi, sistemātiski un katrā ziņā kaitē vērtībām, kas ir aizsargātas ar attiecīgo tiesisko regulējumu.
- 13 Pārbaude un no tās izrietošā iespēja saņemt atļauju ar atpakaļejošu spēku pēc naudas soda nomaksas varētu tikt veikta *in concreto*, ja Dekrētlikumā Nr. 42/04 nebūtu paredzēta strikta un abstrakta prezumpcija izslēgt būves, ar kurām ir “radītas jaunas lietderīgās platības vai apjomi vai tiek palielinātas likumīgi uzbūvētās platības vai apjomi”. Tādā gadījumā arī ainavu aizsardzība, konkrēti izvērtējot, varētu būt saderīga ar būves saglabāšanu.
- 14 Tādēļ iesniedzējtiesai ir radies jautājums par to, vai Dekrētlikuma Nr. 42/04 167. pantu, ciktāl ar to uz prezumpcijas pamata ir izslēgta veselas būvdarbu kategorijas saderības ar ainavas aizsardzību pārbaude un attiecībā uz šiem būvdarbiem ir paredzēta nojaukšanas sankcija, var uzskatīt par nepamatotu un nesamērīgu kaitējumu tiesībām uz īpašumu, kas ir garantētas Hartas 17. pantā, ja Harta būtu jāinterpretē tādējādi, ka īpašuma tiesību ierobežojumi ir pakļauti reālai, nevis tikai abstraktai pārbaudei par tām pretēju interešu pastāvēšanu.
- 15 Šādos apstākļos *Tribunale amministrativo regionale per la Sicilia* [Sicīlijas reģionālā administratīvā tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:
- “Vai [Hartas] 17. pants un samērīguma princips kā vispārējs Savienības tiesību princips [...] liedz piemērot tādu valsts tiesību normu kā Dekrētlikuma Nr. 42/04 167. panta 4. punkta a) apakšpunkts, ar kuru ir izslēgta iespēja izsniegt prasīto atļauju legalizācijai atbilstoši ainavu aizsardzības prasībām attiecībā uz visām cilvēka veiktām izmaiņām, kas ir radījušas platību un apjomu palielinājumu, neatkarīgi no tā, vai ir veikta konkrēta pārbaude par šo izmaiņu atbilstību konkrēti skartās teritorijas ainavas aizsardzības vērtībām?”

Par Tiesas kompetenci

- 16 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Hartas 17. pants un samērīguma princips ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāda valsts tiesiskā regulējuma norma kā Dekrētlukuma Nr. 42/04 167. panta 4. punkta a) apakšpunkts.
- 17 Visas ieinteresētās personas, kas ir iesniegušas apsvērumus, secina, ka Tiesai nav kompetences, lai atbildētu uz prejudiciālo jautājumu, jo trūkst pietiekamas saiknes ar Savienības tiesībām. Tās turklāt atgādina, ka iesniedzējtiesai ir jāpaskaidro, kāda ir saistība starp Savienības tiesību normām, par kurām tiek lūgta interpretācija, un Dekrētlukuma Nr. 42/04 167. panta 4. punkta a) apakšpunktu.
- 18 Eiropas Komisija tomēr ir izskatījusi iesniedzējtiesas norādītos tiesību aktus, attiecībā uz katru no tiem norādot:
- ar Lēmumu 2005/370 Orhūsas konvencija ir vienīgi iekļauta Savienības tiesību sistēmā, un tas ir Savienības pasākums, kuru nav pienākums pārņemt dalībvalstu tiesību sistēmās;
  - Regula Nr. 1367/2006 attiecas nevis uz dalībvalstīm, bet uz Savienības iestādēm, un tai nav nekādas saistības ne ar pamatlietas faktiem, ne, vēl jo mazāk, ar Dekrētlukumu Nr. 42/04;
  - tas pats attiecas uz Direktīvu 2003/4 par vides informācijas pieejamību sabiedrībai;
  - no lietas materiāliem neizriet, ka Direktīva 2011/92 attiecas uz strīdu pamatlietā, ņemot vērā, ka *C. Siragusa* veiktie būvdarbi, šķiet, nav saistīti ar jautājumu par to, vai šī direktīva ir ievērota, jo nav veikts šo būvdarbu ietekmes uz vidi novērtējums;
  - LES 3. panta 3. punkts un 21. panta 2. punkta f) apakšpunkts attiecas uz Savienību, nevis dalībvalstīm;
  - LESD 4. panta 2. punkta e) apakšpunkts attiecas uz kompetenču sadali starp dalībvalstīm un Savienību, un tas ir ietverts daļā par principiem;
  - arī LESD 11. pants attiecas uz Savienību;
  - LESD 114. pants attiecas uz Savienībā paredzētajām iestādēm, nevis dalībvalstīm, un
  - pat ja tiktu pieņemts, ka attiecīgais valsts tiesiskais regulējums pamatlietā ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā tādēļ, ka ir izdarīta atsauce uz LESD 191. pantu, Tiesai jau ir bijusi iespēja precizēt, ka tad, ja LESD 191. pants attiecas uz Savienības veiktu darbību, uz to nevar atsaukties privātpersonas, lai izslēgtu valsts tiesiskā regulējuma piemērošanu vides politikas jomā, attiecībā uz kuru nav piemērojama neviena Savienības tiesību norma, kas ir pieņemta uz LESD 192. panta pamata, kurš attiecas tieši uz attiecīgo situāciju (2010. gada 9. marta spriedums lietā C-378/08 *ERG* u.c., Krājums, I-1919. lpp., 46. punkts).
- 19 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas reglamenta 94. panta c) punktu lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāietver to iemeslu izklāsts, kas likuši iesniedzējtiesai šaubīties par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju vai spēkā esamību, kā arī saikne, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un pamatlietai piemērojamiem valsts tiesību aktiem. Šajā izklāstā ir jāiekļauj arī reglamenta 94. panta a) punktā prasīto nozīmīgo faktu kopsavilkums, kam ir jāļauj Tiesai pārbaudīt ne tikai lūguma pieņemamību, bet arī tās kompetenci atbildēt uz uzdoto jautājumu.
- 20 Hartas 51. panta 1. punktā ir noteikts, ka tās normas dalībvalstīm ir piemērojamas tikai tad, ja tās piemēro Savienības tiesību aktus. LES 6. panta 1. punktā, kā arī Hartas 51. panta 2. punktā ir precizēts, ka ar šīs Hartas normām nekādi netiek paplašinātas Savienības kompetences, kādas tās ir

definētas līgumos. Tāpēc Tiesai atbilstoši Hartai Savienības tiesības ir jāinterpretē tai piešķirtās kompetences robežās (2011. gada 15. novembra spriedums lietā C-256/11 *Dereci* u.c., Krājums, I-11315. lpp., 71. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 21 Tiesa jau ir atgādinājusi, ka tā nevar novērtēt tāda valsts tiesiskā regulējuma atbilstību Hartai, kas neietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā. Turpretī, ja šāds regulējums ietilpst šo tiesību piemērošanas jomā, Tiesai, lemjot prejudiciālā kārtībā, ir jāsniedz nepieciešamie interpretācijas elementi, lai valsts tiesa varētu izvērtēt šī regulējuma saderību ar pamattiesībām, kuru ievērošanu tā garantē (skat. 2013. gada 26. februāra spriedumu lietā C-617/10 *Åkerberg Fransson*, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 22 Šo Savienības pamattiesību piemērošanas jomas definīciju apstiprina Hartas 51. panta paskaidrojumi, kuri saskaņā ar LES 6. panta 1. punkta trešo daļu un Hartas 52. panta 7. punktu ir jāņem vērā Hartas interpretācijā (šajā ziņā skat. 2010. gada 22. decembra spriedumu lietā C-279/09 *DEB*, Krājums, I-13849. lpp., 32. punkts). Atbilstoši šiem paskaidrojumiem prasība ievērot saistībā ar Savienības tiesībām noteiktās pamattiesības ir saistoša dalībvalstīm tikai tad, ja tās rīkojas Savienības tiesību piemērošanas jomā.
- 23 Saskaņā ar iesniedzējtiesas sniegto aprakstu tiesvedība pamatlietā attiecas uz rīkojumu, ar kuru C. *Siragusa* ir uzdots nojaukt to, kas uzbūvēts, pārkāpjot likumu par kultūras mantojuma un ainavu aizsardzību. Šāda tiesvedība esot saistīta ar Savienības tiesībām vides aizsardzības jomā, jo ainavas aizsardzība, kas ir regulēta ar attiecīgo valsts tiesisko regulējumu, ietilpstot vides aizsardzības jomā. Šajā ziņā iesniedzējtiesa atsauca uz vairākām Savienības tiesību normām vides aizsardzības jomā.
- 24 Tomēr ir jāatgādina, ka jēdziens “Savienības tiesību piemērošana” Hartas 51. panta izpratnē paredz, ka ir jābūt pietiekamai saiknei, kas ir ciešāka nekā divu jomu līdzīgums vai vienas jomas netiešā ietekme uz otru jomu (šajā ziņā skat. 1997. gada 29. maija spriedumu lietā C-299/95 *Kremzow*, *Recueil*, I-2629. lpp., 16. punkts).
- 25 Lai noteiktu, vai valsts tiesiskais regulējums ir Savienības tiesību piemērošana Hartas 51. panta izpratnē, papildus citiem elementiem vēl ir jāpārbauda, vai attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma mērķis ir piemērot Savienības tiesību normu, kāds ir šī regulējuma raksturs un vai tam ir vēl citi mērķi papildus tiem, kas jau ir noteikti Savienības tiesībās, pat ja šis regulējums Savienības tiesības var ietekmēt netieši, un vai ir kāds specifisks Savienības tiesību regulējums šajā jautājumā vai tāds, kas šo jautājumu var ietekmēt (skat. 1997. gada 18. decembra spriedumu lietā C-309/96 *Annibaldi*, *Recueil*, I-7493. lpp., 21.–23. punkts; 2012. gada 8. novembra spriedumu lietā C-40/11 *Iida*, 79. punkts, kā arī 2013. gada 8. maija spriedumu lietā C-87/12 *Ymeraga* u.c., 41. punkts).
- 26 Tiesa tostarp ir secinājusi, ka Savienības pamattiesības nav piemērojamas valsts tiesiskajam regulējumam tādēļ, ka Savienības tiesībās attiecīgajā jomā nav paredzēti nekādi pienākumi dalībvalstīm saistībā ar situāciju pamatlietā (skat. 1996. gada 13. jūnija spriedumu lietā C-144/95 *Maurin*, *Recueil*, I-2909. lpp., 11. un 12. punkts).
- 27 Tādējādi, kā apgalvo ieinteresētās personas, kas ir iesniegušas apsvērumus, ne iesniedzējtiesas minētajās LES un LESD normās, ne tiesiskajā regulējumā saistībā ar Orhūsas konvenciju, ne arī Direktīvās 2003/4 un 2011/92 nav paredzēti specifiski pienākumi dalībvalstīm attiecībā uz ainavas aizsardzību, kādi ir paredzēti Itālijas tiesību normās.
- 28 Šo tiesisko regulējumu un Dekrētlikuma Nr. 42/04 mērķi nav vienādi, kaut arī ainava ir viens no elementiem, kas tiek ņemts vērā, lai veiktu ietekmes uz vidi novērtējumu saskaņā ar Direktīvu 2011/92, un tā ietilpst to elementu skaitā, kuri tiek ņemti vērā informācijā par vidi, uz ko attiecas Orhūsas konvencija, Regula Nr. 1367/2006 un Direktīva 2003/4.

- 29 Iepriekš minētajā spriedumā lietā *Annibaldi*, uz kuru ir veikta atsauce Hartas 51. panta paskaidrojumos, Tiesa ir lēmusi, ka tas vien, ka valsts likums var netieši ietekmēt lauksaimniecības tirgu kopējās organizācijas darbību, nevar tikt uzskatīts par pietiekamu saikni (iepriekš minētais spriedums lietā *Annibaldi*, 22. punkts, skat. arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Kremzow*, 16. punkts).
- 30 Šajā ziņā neviens apstākļi neļauj secināt, ka Dekrētlíkuma Nr. 42/04 noteikumi, kuri attiecas uz pamatlietu, ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā. Ar šiem noteikumiem Savienības tiesības netiek piemērotas; šis apstākļis atšķir pamatlietu, kurā ir iesniegts šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, no 2013. gada 15. janvāra sprieduma lietā C-416/10 *Križan* u.c., uz kuru atsauca iesniedzējtiesa.
- 31 Tāpat ir jāņem vērā mērķis aizsargāt Savienības tiesībās paredzētās pamattiesības, kas nozīmē nodrošināt, lai šīs tiesības netiktu pārkāptas Savienības darbības jomās vai nu Savienības darbības dēļ, vai dalībvalstu veiktās Savienības tiesību piemērošanas dēļ.
- 32 Šādu mērķi pamato vajadzība izvairīties no tā, lai pamattiesību aizsardzība, kas var būt atkarīga no attiecīgās valsts tiesībām, neapdraudētu Savienības tiesību pārākumu, vienotību un efektivitāti (šajā ziņā skat. 1970. gada 17. decembra spriedumu lietā 11/70 *Internationale Handelsgesellschaft, Recueil*, 1125. lpp., 3. punkts, un 2013. gada 26. februāra spriedumu lietā C-399/11 *Melloni*, 60. punkts). No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu neizriet, ka pamatlietā pastāvētu šāds risks.
- 33 No visiem šiem apstākļiem kopā izriet, ka Tiesas kompetence interpretēt Hartas 17. pantu nav pierādīta (šajā ziņā skat. 2010. gada 22. decembra spriedumu lietā C-245/09 *Omalet*, Krājums, I-13771. lpp., 18. punkts; 2011. gada 1. marta rīkojumu lietā C-457/09 *Chartry*, Krājums, I-819. lpp., 25. un 26. punkts; 2012. gada 10. maija rīkojumu lietā C-134/12 *Corpul Național al Polițiștilor*, 15. punkts; 2013. gada 7. februāra rīkojumu lietā C-498/12 *Pedone*, 15. punkts, kā arī 2013. gada 7. novembra rīkojumu lietā C-371/13 *SC Schuster & Co Ecologic*, 18. punkts).
- 34 Runājot par samērīguma principu, tas ir viens no Savienības vispārējiem tiesību principiem un ir jāievēro tādā valsts tiesiskajā regulējumā, kas ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā vai ar ko šīs tiesības tiek piemērotas (šajā ziņā skat. 1982. gada 18. februāra spriedumu lietā 77/81 *Zuckerfabrik Franken, Recueil*, 681. lpp., 22. punkts; 1989. gada 16. maija spriedumu lietā 382/87 *Buet* un *EBS, Recueil*, 1235. lpp., 11. punkts; 1994. gada 2. jūnija spriedumu lietā C-2/93 *Exportslachterijen van Oordegem, Recueil*, I-2283. lpp., 20. punkts, kā arī 2010. gada 2. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-422/09, C-425/09 un C-426/09 *Vandorou* u.c., Krājums, I-12411. lpp., 65. punkts).
- 35 Tā kā iesniedzējtiesa, nenorādot uz pietiekamu saikni, nav pierādījusi, ka Dekrētlíkuma Nr. 42/04 167. panta 4. punkta a) apakšpunkts ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā vai ka ar to šīs tiesības tiek piemērotas, tad šajā lietā nav pierādīta arī Tiesas kompetence interpretēt samērīguma principu.
- 36 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka Tiesai nav kompetences atbildēt uz *Tribunale amministrativo regionale per la Sicilia* uzdoto jautājumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 37 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) nospiež:

Eiropas Savienības Tiesai nav kompetences atbildēt uz *Tribunale amministrativo regionale per la Sicilia* (Itālija) uzdoto jautājumu.

[Paraksti]